

บทเทศน์

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 23 เทศกาลธรรมดา

(วันที่ 4 กันยายน ค.ศ. 2011)

โดยพระสังฆราชยอแซฟ ลือชัย ชาติวิสัย

พี่น้องที่รักตั้งที่เราทราบกันดี กรรมอุตุนิยมวิทย์ามีหน้าที่รับผิดชอบเตือนประชาชนให้ทราบล่วงหน้าถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ เช่น พายุฝนฟ้าคะนอง หรือน้ำท่วมอย่างฉับพลัน หรือผลที่ตามมาจกแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงซึ่งอาจก่อให้เกิดคลื่นยักษ์สึนามิได้ เจ้าหน้าที่ทุกคนของกรรมนี้ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างตรงไปตรงมาและสม่ำเสมอ พวกเขาไม่สามารถแก้ตัวจากความรับผิดชอบอันเนื่องมาจากความบกพร่องในหน้าที่โดยที่กักเอาเองว่าประชาชนคงจะไม่ฟังเสียงของพวกเขา หรือว่าการเตือนของพวกเขาจะทำให้ประชาชนผิดหวัง โกรธ ไม่สบายใจ หรือตื่นตระหนก ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อเศรษฐกิจส่วนรวมได้

บทอ่านทั้งสามบทที่เราเพิ่งได้รับฟังเตือนเราให้ตระหนักว่า เราแต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบซึ่งกันและกันเพราะมรสุมได้เกิดขึ้นหรือกำลังจะเกิดขึ้นในชีวิตของบุคคลที่เรารู้จักและรัก กรรมอุตุนิยมวิทย์ไม่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดพายุ หรือแผ่นดินไหว หรือน้ำท่วมได้ เพียงแค่ให้คำเตือนซึ่งเร็วพอที่จะให้ประชาชนระวัง ป้องกันตัว หรือหาทางหลีกเลี่ยงเพื่อที่จะไม่ต้องเผชิญกับอันตรายเหล่านั้น เราไม่เหมือนกับกรรมอุตุนิยมวิทย์ เราสามารถทำได้มากกว่านั้น เราสามารถป้องกันหรือขจัดมรสุมชีวิตของเพื่อนพี่น้องของพวกเราได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราเตือนพวกเขาให้รู้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นตั้งแต่นั้นๆ

ความจริงประการหนึ่งที่เราต้องยอมรับก็คือ พระเจ้าทรงแต่งตั้งเราแต่ละคนให้เป็นผู้ดูแลเอาใจซึ่งกันและกัน เหมือนที่พระองค์ทรงแต่งตั้งประกาศกเอเสเคียลให้เป็นคนยามคอยดูแลสอดส่องอันตรายที่อาจเข้ามาใกล้กรุงอิสราเอลประชากรของพระองค์ **“เราแต่งตั้งท่านให้เป็นคนยามสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล ท่านได้ยืนถ้อยคำจากปากของเราเมื่อใด ท่านก็จะตักเตือนเขาแทนเราเถิด”** (อสค33:7) ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังกำชับท่านให้ตักเตือนผู้กระทำผิดให้กลับใจเพื่อเขาจะได้รับความปลอดภัยเหมือนคนอื่น ถ้าเขาต้องตายไปในความผิดโดยไม่ได้รับการตักเตือนจากท่าน ท่านจะต้องรับผิดชอบในความผิดนั้นด้วย แต่ถ้าท่านได้ทำหน้าที่ของท่านอย่างสมบูรณ์แล้ว เขายังไม่ยอมกลับใจ ท่านก็ไม่ต้องรับผิดชอบต่อชะตากรรมของเขา

ในทำนองเดียวกันในบทอ่านที่สองนักบุญเปาโลชี้ให้เห็นว่าเราแต่ละคนเป็น **“หนึ่งความรักซึ่งกันและกัน”** (รม 13:8) แน่نون สิ่งนี้รวมความถึงความกล้าหาญในการตักเตือนซึ่งกันและกันถึงอันตรายหรือภัยพิบัติที่กำลังจะมาถึงด้วย ความรักแท้ไม่ได้หมายความว่าเราต้องตามใจคนที่เรารักทุกอย่าง ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็ตาม ความรักแท้ต้องกล้าพูดว่ากล่าวตักเตือน ถ้าคนที่เรารักกำลังหลงผิดหรือกำลังออกนอกกลุ่มนอกทางถ้าเราปล่อยไว้ให้เขาทำทุกอย่างตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะตามมาเพราะเรากลัวว่าเขาจะเสียใจหรือเพราะเราไม่อยากจะขัดใจเขา สิ่งนี้แสดงว่าเราไม่ได้รักเขาจริง

ทุกครั้งที่เรามาร่วมมิสซา เราจะสวด **“บทข้าแต่พระบิดา”**ซึ่งในบทอธิษฐานภาวนานี้พระเยซูเจ้าทรงสอนเราอนขอพระเจ้าเพื่อให้ **“พระอาณาจักรจงมาถึง”** (มธ6:10) อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ทำเพียงแค่ออนขอพระเจ้าเท่านั้น แต่เราต้องทำงานเพื่อให้พระอาณาจักรนี้ซึ่งเป็นอาณาจักรแห่งสันติสุข ความรัก และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกลายเป็นความจริงด้วย นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงกำชับศิษย์ทุกคนของพระองค์ รวมทั้งเราทุกคนที่อยู่ที่นี่ด้วยว่าเราต้องพยายามตักเตือนซึ่งกันและกันเพื่อทุกคนจะสามารถคืนดีกันได้ ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ไม่มีใครสมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง เราทุกคนมีความอ่อนแอและความบกพร่องด้วยกันทั้งนั้น ดังนั้น การตักเตือนซึ่งกันและกันเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเราแต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน

ยิ่งกว่านั้นพระเยซูเจ้ายังทรงกระตุ้นเราให้อธิษฐานภาวนาร่วมกันด้วย การอธิษฐานภาวนาส่วนตัวเป็นสิ่งจำเป็นและขาดไม่ได้ แต่การอธิษฐานภาวนาแบบนี้ก็ไม่สามารถทดแทนการอธิษฐานภาวนาแบบส่วนรวมหรือแบบเป็นกลุ่มซึ่งพระเยซูเจ้าทรงประทับอยู่ด้วยเพื่อทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันในความรักของพระองค์ ดังที่เราทุกคนทราบกันดี รูปแบบของการอธิษฐานภาวนาแบบเป็นกลุ่มที่ดีที่สุดคือ พิธีมิสซานั้นเอง เราทุกคนที่อยู่ที่นี่ได้รับการประทับตราด้วยเครื่องหมายแห่งศีลล้างบาป อันเป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเยซูเจ้า เพราะความเป็นหนึ่งเดียวกันอันนี้เอง เราต้องอธิษฐานภาวนาและทำงานเพื่อการมาถึงอย่างครบบริบูรณ์ของพระอาณาจักรของพระเจ้า

พี่น้องที่รัก การตักเตือนซึ่งกันและกันเป็นหน้าที่ของเราทุกคน ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวช พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ หรือเจ้าหน้าที่บ้านเมือง คนใดคนหนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ปัญหาประการหนึ่งที่เราต้องเผชิญก็คือว่า เราจะตักเตือนซึ่งกันและกันอย่างไร? พ่อก็คิดว่าเพื่อให้หน้าที่อันสำคัญยิ่งนี้ของเราประสบผลสำเร็จ เราต้องทำทุกอย่างด้วยความสุภาพถ่อมตนและด้วยแรงจูงใจที่ถูกต้อง นั่นคือ เราต้องทำเพื่อคงไว้ซึ่งเอกภาพและความรักในพระศาสนจักรของเรา ยิ่งกว่านั้น **เราต้องคำนึงถึงกาลเทศะด้วยวิธีการหรือเทคนิค น้ำเสียง และสีหน้าท่าทาง ล้วนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การตักเตือนของเราบรรลุเป้าประสงค์ได้เช่นเดียวกัน** เหนือสิ่งอื่นใดเราต้องไม่ลืมกฎทองที่ว่า **“ท่านอยากให้เราทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด”** (มธ7:12) จงตักเตือนลูกหลาน

ญาติพี่น้อง สามีหรือภรรยา เพื่อนบ้าน หรือผู้ร่วมงานของท่าน เหมือนอย่างที่ท่านต้องการให้เขาหรือเธอตัดเตือนท่านเมื่อท่านทำผิด

อนึ่ง เวลาที่เราต้องชี้ให้คนอื่นเห็นความผิดของเขา **เราไม่ควรเห็นว่าความผิดนั้นทำให้เราเสียใจหรือมีผลกระทบต่อเราโดยตรง แต่เราควรชี้ให้เขาเห็นว่าสิ่งที่เขาทำนั้นผิดต่อความรักที่เขามีต่อพระเจ้าและเพื่อนพี่น้องของเขา และเป็นสิ่งที่ทำให้พระเจ้าทรงขัดเคืองพระทัยมากกว่า เหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงบอกเรา** ในบางกรณีเราอาจต้องการความช่วยเหลือจากเพื่อนหนึ่งหรือสองคนเพื่อนำพี่น้องผู้หลงผิดกลับคืนมา หรือถ้าจำเป็น เราต้องแจ้งให้ผู้มีอำนาจในพระศาสนจักรทราบ ถ้าเขายังปฏิเสธที่จะยอมรับการตัดเตือนจากผู้มีอำนาจที่สูงกว่า วิธีการสุดท้ายที่เราต้องใช้คือ ขอให้เขาออกไปจากพระศาสนจักรเพื่อความดีของส่วนรวม **การตัดเตือนซึ่งกันและกันไม่ใช่เรื่องง่าย มันเรียกร้องความสุภาพถ่อมตนทั้งจากผู้ตัดเตือนและผู้ถูกตัดเตือน** ด้วยเหตุนี้ ความช่วยเหลือจากเบื้องบนเป็นสิ่งจำเป็น ในมิสซาววันนี้ให้เราวอนขอพระพรพรทานจากพระเจ้าเพื่อว่าเราแต่ละคนจะมีความกล้าหาญในการตัดเตือนเพื่อนพี่น้องที่หลงผิดและเพื่อว่าเราแต่ละคนจะมีความสุภาพถ่อมตนเพียงพอที่จะยอมรับการตัดเตือนจากทุกคนที่อยู่รอบข้างเรา **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**

